

Verrijzing

Van Kelley Armstrong verschenen eerder:

De Darkness Rising-trilogie:

Samenzwering

Roeping

De Darkest Powers-trilogie:

Bezwering

Ontwaken

Afrekening

Kelley Armstrong
Verrijzing

de Darkness Rising-trilogie

Vertaald door Selma Soester

full moon

© 2013 KLA Fricke Inc.

Oorspronkelijke titel *The Rising*

Nederlandse vertaling © 2014 Selma Soester en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Getty Images

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1964 5

NUR 334/284

www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 488 1965 2

1

Ik rende door het bos op vier grote geelbruine poten, zo lichtvoetig dat ze de grond nauwelijks leken te raken. Toch lukte het mijn achtervolgers om op me in te lopen. Het gedreun van hun laarzen klonk zo dichtbij dat ik durfde te zweren dat mijn staart tijdens het rennen tegen hen aan zwiepte.

Ik kon dit niet volhouden. Poema's zijn sprinters, geen langeafstandslopers. Ik moest de struiken in of in een boom klimmen, ergens waar ik onzichtbaar en ineengedoken kon wachten tot ze voorbij waren, en dan –

Een pijltje raakte mijn schouder. Ik kwam grauwend en klauwend omhoog op mijn achterpoten.

'Maya!'

Handen grepen mijn voorpoten vast. Nee, geen poten. Armen. Ik zag handen om mijn polsen geklemd – golvend blond haar dat nodig gekamd moest worden, blauwe ogen met donkere kringen eronder en een brede mond, dichtgeknepen van bezorgdheid en uitputting.

'Daniel?'

Hij liet mijn polsen los.

Coreys stem klonk links van me. 'Eh... jongens? We trekken nogal de aandacht.'

Ik keek om me heen en zag vreemde mensen staren. Een man in een overhemd kwam aanlopen, met zijn blik op ons gericht. Achter hem bevond zich een bureau vol boeken. Voor me stond een computer, en naast me nog een, waar Corey voor zat.

Een bibliotheek. We waren in een bibliotheek.

De man liep naar ons toe. 'Is er iets aan de hand?' Hij keek naar mij en ik had geen idee waarom, totdat hij een blik op Daniel wierp en ik besepte hoe vreemd het eruit moest hebben gezien dat hij mijn polsen vasthield terwijl ik tegenspartelde.

'Nee,' zei ik. 'We waren een beetje aan het... dollen.'

Niet het juiste antwoord in een bibliotheek. Zelfs Corey – die wel van een dolletje hield – kromp ineem.

'Het spijt me,' zei Daniel. 'Het zal niet meer gebeuren.'

Terwijl hij sprak, hield hij de blik van de bibliothecaris vast en zijn stem klonk laag en rustig. Hij gebruikte zijn gave van overredingskracht. Bij Daniel is het echt een gave. Maar ik geloof niet dat het bij de bibliothecaris nodig was. Hij leek niet echt aanstoot aan ons gedrag te nemen. Maar het incident had wel de aandacht van andere bezoekers getrokken, en in deze omstandigheden konden we het ons niet veroorloven om een blijvende indruk achter te laten. Dus vertrokken we. Zo snel mogelijk.

'Nou,' zei Corey terwijl we de trap voor de bibliotheek af stormden. 'Het is niet voor het eerst dat we een bibliotheek halsoverkop moesten verlaten. Maar het is wel voor het eerst dat ik er niet verantwoordelijk voor was.'

'Ik had een visioen,' zei ik. 'Dat heb ik niet onder controle.'

‘Eh... nee, Maya. Je sliep, tenzij je tijdens je visioenen snurkt.’

‘Ik snurk niet.’ Ik keek naar Daniel. ‘Vertel hem dat ik niet snurk.’

Daniel veinsde grote interesse in de fontein. Corey vroeg niet hoe Daniel kon weten of ik snurkte. Daniel en ik waren al sinds de kleuterschool beste vrienden. Hoewel onze ouders ons tijdens logeerpertijtjes altijd in gescheiden kamers lieten slapen, hadden we de laatste dagen, terwijl we door de wildernis van Vancouver Island trokken, naast elkaar geslapen. Het was trouwens geen vrijwillige trektocht. Na een helikopterongeluk waren we met Corey en drie andere vrienden gestrand. Die helikopter had ons van een bosbrand moeten redden die ons dorp bedreigde, maar het bleek dat we in feite werden ontvoerd. Nu, nog geen week later, waren we in de stad Vancouver en waren we nog maar met z'n drieën over. De anderen waren in handen geraakt van de mensen voor wie we nog steeds op de vlucht waren.

‘Je was uitgeput,’ zei Daniel uiteindelijk. ‘Corey en ik hebben op de veerboot geslapen. Jij niet. Ik had je willen laten slapen... maar je begon inderdaad steeds harder te snurken.’

Ik gaf een schop in zijn richting. Hij greep mijn voet beet en hield hem vast, zodat ik vloekend op en neer hupste. Een passerende beveiligingsbeambte wierp ons een waarschuwend blik toe.

‘Verdraaid,’ zei Corey. ‘Het is een trieste dag wanneer ik de enige ben die zich verantwoordelijk gedraagt. Over verantwoordelijkheid gesproken. Ik zal het leiderschap op me nemen en stel voor dat we iets te eten gaan zoe-

ken. Het is al bijna acht uur. Maya, gebruik die kattenneus van je en leid ons naar het avondeten.'

Mijn droom was inderdaad niet alleen maar fantasie geweest. Ik was een vormveranderaar. Ik was ongeveer een week geleden achter mijn geheime identiteit gekomen, en het is niet verrassend dat dat het punt markeerde waarop het hele leven op zijn kop kwam te staan – voor ons allemaal.

Ik was niet de enige bovennatuurlijke jongere in ons dorp. Salmon Creek bleek in feite te zijn gebouwd als een soort petrischaaltje om uitgestorven bovennatuurlijke soorten weer tot leven te wekken. Project Phoenix. Ik was een skinwalker, net zoals Rafe en Annie, een broer en zus die naar Salmon Creek waren gekomen op zoek naar antwoorden. Daniel was een benandante – een demonenjager. Ook Corey had ongetwijfeld bepaalde krachten, alleen waren we er nog niet achter wat die waren.

De mensen die achter ons aan zaten, bestonden uit twee groepen. De St. Clouds – de stichters van ons dorp en Project Phoenix – en de Nasts, een rivaliserend bovennatuurlijk bedrijf dat ons als waardevol bezit beschouwde. Onze vrienden waren nu onder die groepen verdeeld en wij waren op de vlucht, op zoek naar iemand die ons kon helpen hen terug te krijgen. Er was nog iets anders wat we terug wilden: onze ouders. Hun was verteld dat we bij dat helikopterongeluk waren omgekomen. Ik had heel hard geprobeerd om niet na te denken over wat zij moesten doorstaan. Ik bleef mezelf voorhouden dat alles snel in orde zou komen. Dat moest gewoon.

We aten in een restaurant van een ons onbekende keten, en stonden eerst vijf minuten bij de deur naar het menu te staren, als een stel veldmuizen in de grote stad. Dat is niets nieuws. We zijn opgegroeid in een dorp met tweehonderd inwoners. Hier, in deze wereldstad met twee miljoen mensen, maakte het niet uit of we op een privéschool hadden gezeten en er net zo uitzagen als andere jongeren – we voelden ons nog steeds een stel boerenkinkels.

‘Dit is precies wat we nodig hebben, jongens,’ zei Daniel nadat we hadden besteld. ‘Een grote stad waarin we van de radar kunnen verdwijnen en ons een paar dagen gedeisd kunnen houden.’

‘Ik weet het,’ zei Corey. ‘Maar ik voel me...’ Hij keek fronsend om zich heen naar de andere tafeltjes. ‘Het is de schuld van de St. Clouds. Al die jaren dat ze ons hebben voorgehouden dat vreemden gevaarlijk zijn en dat we niemand buiten Salmon Creek kunnen vertrouwen. Dat hebben ze expres gedaan.’

‘Ik weet het,’ mompelde ik.

‘Ons wijsmaken dat de buitenwereld gevaarlijk is, zodat we nooit weg zouden gaan, terwijl het echte gevaar zich helemaal niet hierbuiten bevond, maar in Salmon Creek zelf. En allemaal deden ze alsof ze het beste met ons voorhadden en zij te vertrouwen waren. Onze leraren, onze artsen. Misschien waren onze ouders er zelfs wel van op de hoogte. Ik weet verdorie niet eens zeker of mijn eigen moeder niet...’

Zijn stem stierf weg. Ik ging er niet op in door te zeggen dat ik ervan overtuigd was dat ze er niet vrijwillig aan mee had gedaan. Daar hadden we het al uitgebreid over gehad. Er waren geen garanties.

Op Coreys gezicht, verbitterd en kwaad, zag ik geen spoor meer van de jongen met wie ik was opgegroeid, de jongen die altijd grijnsde en kattenkwaad in de zin had, en die nooit verder dacht dan het volgende feestje.

Ik schraapte mijn keel. 'En, waar zijn jullie achter gekomen terwijl ik tijdens het werk een dutje deed?'

We waren naar de bibliotheek gegaan om onderzoek te doen naar een naam die Rafe's moeder hem had gegeven, iemand met wie we als laatste strohalm contact wilden opnemen. We hadden geen idee of die vent ons kon – of wilde – helpen, maar het was onze enige kans.

'Cyril Mitchell is geen veelvoorkomende naam. Ik heb een telefoonnummer van iemand die het zou kunnen zijn – de anderen waren te jong.' Daniel haalde twee papertjes uit zijn zak en vouwde ze open. Klappapier van de bibliotheek. Hij liet zijn vinger over zijn notities glijden en slaakte een zucht. Als Corey verbitterd keek, dan keek Daniel verslagen, wat net zo pijnlijk was om te zien.

'Prima,' zei ik. 'We bellen dat nummer en praten met degene die opneemt. Meer kunnen we niet doen.'

Het lastigste aan het plegen van dat telefoontje was het vinden van een geschikte openbare telefoon. Niet alleen waren ze tegenwoordig schaars, maar we zochten er eenje die ver weg lag van de plek waar we de nacht hadden doorgebracht. De kans dat iemand de telefoon van die vent afluisterde – of dat hij voor de mensen werkte die ons achternazaten – was natuurlijk klein, maar op dit moment vertrouwden we alleen elkaar.

We namen de SkyTrain en vonden een telefooncel. Ik bereidde me erop voor om de man te bellen van wie we hoopten dat hij de Cyril Mitchell was die we zochten.

Toen Rafe de eerste keer was gepakt, had hij informatie

gevonden over een ander experiment: Project Genesis. De kinderen die daarbij als proefkonijnen waren gebruikt, zouden zijn ontsnapt, evenals hun ouders. Rafe was ervan overtuigd dat Mitchell meer zou weten. Als we die proefpersonen konden vinden, konden zij ons misschien helpen.

Ik stopte vijf dollar aan munten in de telefoon en toets- te het nummer in.

Toen een vrouw de telefoon opnam, vroeg ik of ik Cyril Mitchell kon spreken.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Verkeerd nummer.’

Ik las haar het nummer voor dat op mijn briefje stond.

‘Dat klopt, maar er woont hier niemand die Cyril heet.’

Voordat ze kon ophangen, zei ik: ‘Ik moet echt in contact komen met meneer Mitchell, en dit is het enige nummer dat ik heb.’

‘Het spijt me, ik kan je niet helpen.’

Ik probeerde verwoed iets te bedenken om te zeggen voordat ze zou ophangen. Maar ze bleef aan de lijn. Alsof ze ergens op wachtte.

‘Weet u misschien hoe we met meneer Mitchell in contact kunnen komen?’ vroeg ik uiteindelijk.

‘Nee.’

Waarom hangt u dan niet op?

Als Mitchell iets over Project Genesis en Project Phoenix wist, allebei uiterst geheime bovennatuurlijke experimenten, dan was hij misschien ook op de vlucht geslagen. Misschien wachtte deze vrouw ergens op – een naam, een codewoord.

Maar als hij op de vlucht is, hoe heeft Daniel het nummer dan zo makkelijk kunnen vinden?

Misschien was het de verkeerde Cyril Mitchell. Of mis-

schien niet, en hoorde ze dat ik jong en bang was, en wilde ze daarom niet ophangen.

Ik haalde diep adem en klemde de hoorn stevig vast. Dit was ons enige aanknopingspunt. Ik kon het er niet bij laten zitten.

‘Ik wil graag een bericht achterlaten,’ zei ik. ‘Voor de zekerheid.’ Ik koos mijn woorden zorgvuldig. ‘Mijn naam is Maya Delaney. Ik ben een Phoenix uit Salmon Creek, Brits-Columbia.’

Daarna zweeg ik. Het duurde minstens drie seconden voordat ze zei: ‘Sorry, je hebt echt het verkeerde nummer.’ Waar ik uit opmaakte dat ze had geluisterd en het misschien zelfs had opgeschreven.

‘Wilt u in ieder geval het bericht noteren? Alstublieft. Maya Delaney. Phoenix. Salmon Creek. Hij kan contact met me opnemen via...’ Ik las het e-mailadres voor dat Corey in de bibliotheek had aangemaakt. ‘Wilt u dat ik nog iets herhaal?’

Een lange stilte. Daarna: ‘Hij kan je niet helpen, Maya.’

Mijn hart sloeg een slag over. Dit wás Mitchells nummer. ‘Kan ik hem spreken? Alstublieft?’

‘Niet zonder een –’ Ze brak haar zin af. ‘Hij is zes maanden geleden overleden. Ik ben zijn dochter.’

Ik haalde diep adem en probeerde niet in paniek te raken. ‘Oké. Kunt ú ons dan misschien helpen? Of kunt u ons het nummer geven van iemand anders die dat kan? Alstublieft?’

‘Nee.’ Een korte stilte. ‘Het spijt me.’

Ze hing op.

2

Een uur lang probeerden we terug te bellen, zelfs uit verschillende telefooncellen. Ze nam niet op en had haar voicemail uitgeschakeld.

We doken onder in een half afgebouwde flat. Daar stonden er genoeg van. Vancouver was een paar jaar geleden nog in volle bloei. Alle ogen waren gericht op de Olympische Spelen en belachelijk dure flats schoten als paddenstoelen uit de grond. Daarna begon de economische crisis en waren alle projectontwikkelaars weggevlucht.

We hadden weinig gezegd sinds onze laatste poging om Mitchells dochter te bellen. Er viel niets te zeggen, behalve: 'Wat nu?', wat niemand durfde te vragen. Toen de stilte te beladen werd, sloop ik weg naar de bovenste verdieping met een afgebouwde vloer – de achtste verdieping. Ik ging op de rand zitten en liet mijn benen eroverheen bungelen terwijl ik naar de oceaan in de verte staarde. In de richting van mijn eiland.

Ik liet mijn vingers over de versleten leren armband om mijn pols glijden, over de kattenoogsteen. Rafes armband, die hij me had gegeven.

Een paar minuten later hoorde ik voetstappen. Daniel.

Hij kwam niet naar me toe en ik draaide me niet om. Misschien kwam hij alleen even kijken waar ik was. Toen hoorde ik dat hij ergens achter me ging zitten, gevolgd door stilte, die alleen werd verbroken door het zachte geluid van zijn ademhaling.

‘Blijf je daar zitten?’

Geschuifel van zijn gympen over de vloer toen hij opstond. ‘Ik wilde je niet storen.’

Ik stak mijn hand naar achteren en zijn vingers sloten zich om de mijne. Ik klemde zijn hand vast en voelde hoe de warmte ervan de kille oktoberlucht verjoeg. Hij ging naast me zitten, ook met zijn benen over de rand.

‘We moeten die andere proefpersonen vinden,’ zei ik. ‘Van Project Genesis.’

‘Ik weet het, maar... Ik heb in de bibliotheek allerlei woorden opgezocht uit die papieren die Rafe ons heeft gegeven, maar ik heb niets gevonden. Het is een doodlopend spoor.’

Er viel weer een drukkende stilte. Ik staaarde over de stad en probeerde mezelf tot actie te dwingen. We moesten op pad. We moesten iets doen. De gedachten schooten door mijn hoofd, om vervolgens te worden opgeslokt door een gapend zwart gat. Op pad waarheen? Om wat te doen? Ons enige spoor liep dood en ik voelde me verloren. Te verslagen om zelfs maar een lichtpuntje te kunnen vinden.

‘Ik vind dat we naar Skidegate moeten gaan en moeten proberen contact op te nemen met je grootmoeder,’ zei Daniel.

Ik keek hem aan. Ik wilde opspringen van blijdschap en mijn armen om zijn nek slaan, omdat dat precies was wat ik wilde – contact opnemen met mijn familie. Maar

ik hoefde hem alleen maar aan te kijken – die gejaagde blik, dat vermoeide gezicht, die gespannen houding terwijl hij op mijn reactie wachtte – om te weten dat hij het niet had gezegd omdat hij dacht dat dat de juiste zet was. Hij had het gedaan om mij op te vrolijken. Of een van ons tweeën op te vrolijken. Om de donkere wolk te doen optrekken zodat we allemaal wat makkelijker konden ademen. Hij wist dat dit was wat ik het allerliefst wilde. Dus verloor hij alle voorzichtigheid uit het oog en gaf het me.

‘Ik... ik denk niet dat dat veilig zou zijn,’ zei ik langzaam.

‘We zouden ervoor kunnen zorgen dat het veilig is. We kunnen naar de Queen Charlotte Islands gaan en contact opnemen met een van haar vrienden, en vragen of ze haar een boodschap willen doorgeven. Ze is een slimme dame. Als ze weet wat er aan de hand is, vindt ze wel een manier om met ons af te spreken zonder dat ze gevolgd wordt.’

‘Je hebt er goed over nagedacht.’

‘Ik heb alle mogelijkheden overwogen. Ik heb aan mijn broers gedacht, maar die zijn te ver weg en ik weet niet of zij veel zouden kunnen doen.’ Zijn twee oudere broers zaten op de universiteit in Toronto en Montreal – aan de andere kant van het land. ‘Coreys grootouders zijn in Alberta, maar hij zegt dat ze het niet zouden begrijpen, dat ze onmiddellijk zijn ouders zouden bellen.’

Dat mochten we niet laten gebeuren. Als onze ouders erachter kwamen dat we nog leefden, en wij waren er niet om hen te waarschuwen, dan zouden ze verhaal gaan halen bij de Cabals, zonder te weten hoe gevaarlijk ze waren.

Daniel ging verder. 'Ik ken Coreys grootouders trouwens niet. Jouw grootmoeder heb ik wel ontmoet. En Corey ook. Hij vindt het prima.'

Ik keek weer uit over de stad.

'We hebben niet echt veel keuze, Maya,' mompelde Daniel. 'Of we blijven hier wachten op goddelijke interventie, of we nemen een risico.'

'Het is een lange reis,' zei ik. 'We zouden de trein naar Prince Rupert moeten nemen en daarna de veerboot. We zouden niet veel geld overhouden.'

'Dat hebben we ook niet meer nodig als we eenmaal met haar in contact zijn gekomen. Maar voordat we op de trein stappen, moeten we zeker weten dat ze thuis is. Bel haar morgen nog een keer en kijk of ze opneemt – zeg niets, controleer alleen of ze er is, wat nog niet zo zeker is. Ze denkt dat je dood bent, en de begrafenissen...'

Zijn stem stierf weg. Misschien hadden onze ouders ons inmiddels al begraven. Lege kisten begraven terwijl onze stoffelijke overschotten op de zeebodem lagen. We probeerden er niet over na te denken en staarden nog een tijdje de nacht in.

'Ik weet dat je je zorgen maakt om Rafe,' zei Daniel uiteindelijk. 'Je hebt niets gezegd, maar je moet wel bezorgd om hem zijn.'

Ik knikte. 'Hij heeft de St. Clouds bedonderd om ons te beschermen. Ik ben bang dat ze hem zullen straffen. En niet alleen hem; ik maak me zorgen om iedereen. Sam, Hayley, Kenjii, Nicole.'

Had hij gemerkt dat ik de naam van mijn hond eerder noemde dan die van Nicole? Het was niet mijn bedoeling geweest, maar in feite maakte ik me helemaal niet zoveel zorgen om Nicole. Ze had mijn beste vriendin ver-

moord omdat Serena met Daniel ging. Dat wist hij niet. En wat nog erger was, was dat hij vlak voor Serena's dood van plan was geweest het uit te maken met haar, en als hij dat net iets eerder had gedaan, zou ze nog leven. Ik had het hem nooit verteld, omdat ik hem niet met die last wilde opzadelen. Dus had ik gedaan alsof ik me ook nog steeds zorgen om Nicole maakte.

'Het is niet alleen bezorgdheid,' zei ik. 'Ik voel me verantwoordelijk. Alsof ze wachten tot wij hen komen redden, terwijl we geen idee hebben hoe we dat moeten doen.'

Hij sloeg zijn arm om mijn middel en trok me naar zich toe, zodat ik tegen hem aan kon leunen. 'We gaan ons best doen.'

Ik sloot mijn ogen en probeerde het mechanische gebrul van de stad buiten te sluiten en aan mijn bos te denken, met de wind die door de sequoia's waaide, het gezang van lijsters en het gefluit van marmotten, het zachte druppelen van de regen. Het duurde even, maar al snel kon ik het allemaal horen, en toen dat gebeurde, nam de uitputting bezit van me en viel ik in slaap.

Er nam nog steeds niemand op bij mijn grootmoeder thuis. Ze was vrijwilligster bij het cultureel centrum, als projectmanager, voor zover ik wist. Ze was Haida, net zoals mijn moeder. Mijn moeder was niet bijzonder actief in de indiaanse gemeenschap, maar mijn grootmoeder wel. Ik hielp haar wel eens bij festivals en dat soort dingen, maar ik voelde me altijd een beetje een vreemde eend in de bijt. Ik ben geadopteerd en ik ben indiaans, maar ik ben Navajo, geen Haida. Ik weet niet veel over dat deel van mijn erfgoed, behalve dat het vermogen om

in een wilde kat te veranderen er gewoonlijk geen deel van uitmaakt. Ik ben gewoon bijzonder. Helaas.

De kans was dus vrij groot dat ik de vrouw kende die de telefoon opnam in het cultureel centrum, maar niet goed genoeg om haar stem te herkennen. En gelukkig herkende ze de mijne ook niet.

'Hallo,' zei ik. 'Mijn naam is Joy. Ik weet dat dit misschien vreemd klinkt, maar ik probeer in contact te komen met de ouders van Maya Delaney.'

Er werd scherp ingeademd aan de andere kant van de lijn.

'Ik weet wat er is gebeurd,' zei ik. 'Mijn moeder las het in de krant. We hebben een huisje in de buurt van Salmon Creek, dus ik heb de meeste kinderen die zijn omgekomen wel eens ontmoet, en ik wilde Maya's ouders laten weten hoe erg ik het vind wat er is gebeurd. Maar op het nummer dat ik heb, neemt niemand op. Ik herinner me dat ze me vertelde dat haar grootmoeder in het cultureel centrum werkte, dus het spijt me als ik u stoor, maar dit was het enige wat ik kon bedenken.'

'Ik ben bang dat ik je ook niet kan helpen,' zei de vrouw. 'Haar ouders zijn in Vancouver voor de begrafenis.'

'Vancouver?' Ik dacht dat ik het verkeerd had verstaan en dat ze Victoria had gezegd.

'Maya's grootmoeder hoopte dat de begrafenis op het eiland zou zijn, maar de mensen die de leiding hadden in Salmon Creek regelen alles, en ik denk...' Haar stem stierf weg. 'Ik weet dat ze de ouders na het ongeluk naar Vancouver hebben gebracht. Misschien zijn ze bang dat teruggaan naar het eiland te veel nare herinneringen oproept. Het is zo'n afschuwelijke tragedie. Ik denk dat iedereen opgelucht is dat iemand alles regelt.'

Ja, ik wist zeker dat de St. Clouds met alle plezier alles regelden. De families na het helikopterongeluk naar Vancouver brengen – verder bij ons vandaan. De dienst daar houden, zodat er minder mensen zouden zijn. Ervoor zorgen dat deze schijnvertoning zo snel mogelijk achter de rug was, waarna ze hen ver weg zouden stoppen.

‘Is de begrafenis al geweest?’ vroeg ik. ‘Ik had eigenlijk gehoopt dat ik die kon bijwonen.’

‘Nee, overmorgen pas. Je kunt de details waarschijnlijk wel in de krant van Victoria vinden. Maya's grootmoeder heeft een mobiele telefoon, maar ze is vandaag in het huisje van een vriendin in Galiano, om zich even terug te trekken voor de begrafenis. Ik denk niet dat ze daar te bereiken is.’

We waren wel eens bij grootmoeders vriendin in Galiano geweest. Ik kon ons erheen brengen, en het was een stuk dichterbij dan Skidegate.